

SI ELS TEUS SOMNIS NO T'ESPANTEN, ÉS QUE NO SÓN PROU GRANS

Parpelleja amb força. La sang ja li brolla amb una constància regular i massa molesta. Per anar bé s'hauria de poder aturar d'alguna manera, agafar aire i mirar de solucionar-ho, però sap que si ho fa, ja no podrà reprendre la marxa que portava fins ara i s'haurà acabat tot. I no, l'únic que no vol de cap manera és que tot s'acabi. Ara no li convé gens que tot s'acabi.

Ha lluitat molt dur i durant molt temps per poder arribar fins aquí i, passi el que passi, toca resistir fins a arribar al límit de les seves forces i aguantar com sigui totes les que li vinguin.

Flexiona lleugerament el genoll dret i inclina el cos cap a un costat. La sang segueix rajant sense res que l'aturi i ja li cobreix totalment l'ull esquerre. No veu res. Sí, queda clar, el que hauria de fer és mirar de guanyar una mica de temps, encara que només fos un segon. De vegades un segon pot ser la diferència entre tot o res. Però ara no pot fer-ho. Acaba de doblegar la cama del tot i fa mig pas enrere, obrint una lleu esquerra d'espai entre ell i el seu atacant. Amb un moviment precipitat es frega la cella amb el dors del puny. El que vol és tractar d'eliminar, encara que només sigui una mica, el riu vermell que li ennuvola la visió mentre que, amb la mà dreta, prova de mantenir intacta la protecció mínima del pit i de la

cara, en un intent excessivament forçat i arriscat d'evitar un atac que, tal com està ara, sap que seria del tot letal i definitiu.

Però aquest cabró domina el terreny i és plenament conscient que està jugant amb molt d'avantatge. S'aprofita al màxim de la seva debilitat i, a més, és ràpid, molt ràpid, massa ràpid. Baixa l'esquerra i li clava un directe al ronyó que el fa esbufegar com una balena ferida, que li roba l'alè durant dos o tres segons que s'acaben transformant en una eternitat infinita, en un món que no s'acaba mai. Trontolla, es doblega, s'oblida de la sang que li cobreix la cara i torna, amb molt d'esforç, a recuperar la posició defensiva de l'inici, esperant el cop de gràcia, el cop definitiu que el tombarà, que el llençarà directament a la lona, a la vergonya, a la derrota.

Veu com aixeca el puny dret. Veu com li canvia l'expressió de la cara i apareix aquella ganya, barreja de satisfacció i de poder, que només pot provocar el fet d'intuir la victòria imminent i segura, però, just quan hauria de començar a desenganxar-se del cos, a agafar velocitat, a baixar per estavellar-se, sense possibilitats d'evitar-ho, contra la seva cara, sona la campana.

La campana!

I és com si, de cop, s'hagués obert el cel i haguessin aparegut la Mare de Déu, una cort d'àngels radiants i la Santíssima Trinitat al mig del quadrilàter. Sí, si el món tingués més fe, s'hauria d'aixecar un santuari aquí mateix, declarar festiu el dia d'avui i organitzar-hi peregrinacions anuals caminant de genolls.

La campana! Sí, la puta i alliberadora campana l'acaba de salvar de la caiguda final!

Tanca els ulls mentre l'àrbitre apareix del no-res, com un esperit immaterial i s'interposa, cridant i amb els braços

oberts, en la ruta tràgica i definitiva que hi ha entre el guant del rival i el desastre absolut.

Final del vuitè assalt!

Dècimes de segon. El no-res. Un sospir, la finíssima diferència entre tres minuts més de pròrroga agònica o que tot s'acabés aquí, ara mateix per la via directa d'un cop de puny destructor.

I, posats a buscar, n'hi hauria més de diferències, però, al cap i a la fi, ara només és la que acaba de viure la que importa de veritat.

Aquesta vegada ha tingut moltíssima sort. L'àrbitre estava seguint el combat des de la primera línia, molt a la vora dels dos combatents i això ha fet que arribés a temps per aturar aquest puny letal abans no es convertís en un amén definitiu, en un adeu segur i inqüestionable. Quan la campana sona enganxada al límit de la fi, un sol cop a temps pot ser la diferència entre el bé i el mal. Alterant les lleis de la física, espai i temps es fonen per poder traçar una línia molt, molt fina, quasi invisible, que cap àrbitre del món gosaria posar en dubte ni cap a una banda ni cap a l'altra. Un cop precís, donat de manera simultània coincidint amb precisió amb el so de la campana, un cop enmarcat enmig del fragor explosiu del moment àlgid del combat, només és una mil·lèsima de segon, només és fugacitat pura, un cop impossible de comprovar, sense cap possibilitat d'analitzar si s'ha produït abans, després o en comunió perfecta amb l'instant concret.

Sí, això ho sap qui dona el cop i també ho sap, potser encara millor, qui l'ha de rebre. Si es pot fondre tot en aquella fracció absoluta, fugaç i determinant, el resultat és sempre el KO rotund. Sí, quan la campana sona al límit, si arriba acompanyada d'un cop donat en el moment just és sempre la fron-

tera entre el triomf o la derrota. L'emoció i el ritme frenètic del combat, l'ímpetu, la força, la concentració, la velocitat, la dificultat per aturar-se a temps, quasi com aquella inèrcia que porten els trens de mercaderies i que resulten impossibles de detenir per sorpresa. Tothom ho ha fet alguna vegada i la diferència és nímia, imperceptible i només radica en un únic punt, en si ets tu qui dona el cop o ets qui el rep. I el millor, o el pitjor de tot, és que cap àrbitre gosaria desqualificar ningú per una cosa així. Si el pots donar, ets afortunat. Si el reps, un desastrat, un derrotat que diu adeu al combat o que, en el millor dels casos, l'haurà de continuar molt, molt tocat.

Aquesta vegada ha tingut sort!

S'asseu al seu racó i, en un moment, l'envolta tota la seva gent, el seu equip fidel, els homes de la seva màxima confiança. Fora el protector bucal, gel a la cara i a les parts del cos més castigades per evitar un excés d'inflamació i el bastonet amb el líquid coagulant, adrenalina 1:1000 per cauteritzar la ferida de la cella, el seu principal inconvenient a hores d'ara.

Aquest tractament d'urgència aconseguirà aturar l'hemorràgia de manera puntual, però un cop donat al mateix lloc obrirà el forat de nou i la sang tornarà a rajar encara més que abans. S'haurà de dividir, mirant d'evitar que els cops de puny del rival puguin superar la seva guàrdia, mirar de pegar-li amb prou força per fer-li mal i, a més, evitar que li toqui de nou la cella. Massa coses per poder fer-les totes bé amb un mínim de garantia, tocat com està i en aquestes altures de la baralla.

La campana de nou.

Curta, massa curta, com sempre passa quan vas perdent. No tens mai temps d'acabar de recuperar-te del tot. Tothom abandona el quadrilàter menys ell, el seu contrincant i la persona encarregada de certificar de manera oficial el desastre

imminent que s'acosta. Tots tres sols, capbussats en el seu propi món, aliens a la cridòria de la gent que aplaudeix, pica de peus, xiula i manifesta sense cap mesura ni contenció la direcció concreta de les seves preferències. I tot li juga en contra. Pràcticament tot el públic el vol veure petonejant la lona, convertit en el gran derrotat d'avui, en una nova xifra que ajudi a mantenir en marxa la llegenda viva de Juanjo Morenés, el Puma de la Meseta. Vint-i-nou combats, zero derrotes i dinou victòries per KO.

Avui, amb una mica de bona sort, el comptador es pot quedar en trenta, zero i vint.

Bones xifres!

Pensa que li agradaria lluitar contra el destí, escriure una d'aquestes pàgines èpiques que fan lluir les biografies, les cròniques i les entrevistes de premsa. Sí, voldria aixecar-se del tamboret d'una revolada, amb totes les energies renovades, plantar-se al mig del ring abans que el seu rival, esperar-lo amb la guàrdia a punt i quan s'acostés, fer-li una finta perfecta que el portés a variar la seva posició, clavar-li un directe al mig del fetge i quan abaixés les mans per protegir-se, per evitar un segon cop, llençar-li un ganxo de dreta que li fes repicar la mandíbula, que li retronés a l'interior del cervell i que el fes trontollar sense cap altra opció.

I mentre trontolla sense saber del cert què li està passant, un, dos, un, dos, esquerra, dreta, esquerra, dreta, quatre cops ben donats i sense temps material per digerir-los i el Puma convertit per art de màgia en un gatet desballestat que va directe a terra.

I, després, el compte.

Un, dos, tres, quatre, cinc, sis, set, vuit, nou i deu. L'àrbitre dient que s'ha acabat amb un gest expeditiu de les

mans, aixecant-li el braç i proclamant-lo guanyador sense dubtes ni objeccions.

I el públic? El públic sorprès i mut. Tot el pavelló en silenci i totes les expectatives i, de pas totes les apostes, en orris. No pot ser. Aquest desgraciat s'acaba de carregar per KO al campió. I l'estadística a la merda: Trenta combats, dinou victòries per KO i una única derrota per KO, la seva.

Sí, això seria èpica, això seria canviar el curs de la història, això seria fer les coses ben fetes.

Però la realitat, probablement, serà una altra de ben diferent. Quasi mai casen les certeses, els pensaments i els somnis.

La megafonia anuncia amb una veu sòlida i metàl·lica que els segons marxin del ring i li rebenta en sec tots els somnis de glòria.

Es queda sol de nou.

Sol, tocat i força abocat al desastre

I, per desgràcia, no és el primer a arribar al centre del ring. Quan hi arriba, ja l'estan esperant amb ganes.

Dos cops dels de marcar territori que impacten contra els seus guants, en posició de guàrdia alta, protegint-se la cara i el pit i que l'obliguen a ressituar-se, a fer un pas enrere.

Malament.

Retrocedir és, quasi sempre, el primer pas cap a la claudicació, és començar a perdre.

Morenés s'anima i repeteix la jugada exactament igual que abans. Dos cops més, aquesta vegada més forts que els anteriors. També els pot aturar, però amb més complicacions que els d'abans. El rival és gat vell i veu amb claredat tot el que ha d'anar fent. Finta amb la cintura, s'acotxa lleugerament, entra el braç dibuixant un semicercle i li clava un *crosie* molt potent al mig del fetge que li fa mal i li provoca una ganyota de

dolor que no passa desapercebuda a ningú. El públic brama com una gran fera única, monstruosa i assedegada de sang. Des del racó del Puma, el seu entrenador, que ja es veu cavall guanyador, crida com un posseït, donant-li instruccions destinades a acabar el combat per la via ràpida, sense fer concessions, sense perdre més temps del que sigui estrictament necessari.

Ell, però, tot i el dolor, també té prou experiència per saber el que està a punt d'arribar. D'instint, apuja el puny i atura amb la dreta un primer cop que va dirigit a la seva cara. El moviment brusc el desestabilitza lleugerament i no arriba a temps de poder parar el segon, que ja estava preparat i que li colpeja el mentó amb molta força. I encara sort que li ha arribat de costat. Si li arriba a picar al mig de la cara, el tomba a terra sense remei.

Així i tot, perd peu i ha de fer un esforç quasi sobre-humà per tal de no desestabilitzar-se del tot i no rodar pendent avall. Sap que si li falla l'equilibri i no pot mantenir els dos peus a terra amb força i solidesa, ho té tot perdut. Un cop ben donat del contrari quan no estàs ben falcat, et porta sempre a la lona sense cap possibilitat d'evitar-ho.

S'aixeca i retrocedeix fins que les cordes l'aturen i li impedeixen seguir enrere. Rep una tanda de cops que, en una distància curta com aquesta perden efectivitat, però que fan mal. El seu rival no pot donar prou recorregut als braços i ell, per contra, els pot aturar sense especials dificultats. Sembla un ball executat per dos ballarins maldestres. L'abraça amb tota la força del seu pes i aconsegueix immobilitzar-lo. Guanya uns segons, pocs, de pau. Pot tornar a respirar, omplir els pulmons i recuperar forces abans no arriba el jutge i els obliga a separar-se amb molta energia i no poques dificultats.

Ja no pot més i, tot i que sap que potser si lluités una

mica més encara es podria arribar a imposar a la fatalitat, es podria exigir resistir, aguantar fins que sonés la campana, no es veu amb forces. Sap que ja ho té tot perdut, per això perd l'esperança, deixa de lluitar, s'abandona del tot, abaixa una mica la guàrdia, veu venir el cop, nota l'impacte i el dolor i cau directe a la lona. Ara només ha d'esperar que l'aixequin i se l'enduguin lluny del centre del quadrilàter.

Ha perdut per KO. Podria haver perdut per punts si hagués aguantat uns segons més. No ha arribat prou vegades ni amb prou intensitat al cos del rival i, per contra, ha rebut molt més del que seria desitjable. La derrota també era segura i, d'aquesta manera és molt més ràpida.

Per un moment, mentre cau, pensa que, com a mínim potser hauria d'haver intentat salvar l'honor, però de seguida rebutja aquest pensament estúpid. A qui tracta d'enganyar? L'honor és un fàstic, una gran cagarada de vaca que s'enganxa a les sabates i que se't clava fins a cobrir-te els turmells. Olor de merda per tot arreu. Això és l'honor.

En el seu cas és exactament igual perdre per KO que per punts. Perdre és sempre perdre i l'únic que no es podia permetre avui era perdre i ha perdut. Ja no hi ha res a fer. Després d'això no el voldran ni per fer de sac de cops de qualsevol xitxarel·lo amateur. Només li quedava una oportunitat i l'ha llençat a la brossa després de vomitar-hi a sobre.

És un merda i el pitjor de tot és que sap molt bé que ho és.

Quan es recupera prou per poder caminar sense ajut amb un mínim de dignitat, s'aixeca i baixa del ring convertit en la riota general. Tothom sabia que perdria i la seva actuació no ha decebut gens. És carn de canó i avui, avui que hauria pogut capgirar el rumb de la seva vida, s'ha mantingut fidel a la

seva història i al seu tarannà i ha continuat sent autèntic material de rebuig. Ha perdut i, el pitjor de tot, el que més li dol, és que pràcticament tothom està content veient-lo caminar cap als vestidors derrotat i enfonsat.

LA MILLOR MANERA DE FER REALITAT ELS TEUS SOMNIS ÉS DESPERTAR

El camí cap als vestidors se li fa llarg i feixuc, molt més dens, pesant i brut que quan sortia en direcció al ring abans d'iniciar el combat. L'esperança, ja se sap, és sempre un bon far, fa poc menys de dues hores encara li servia de guia per no perdre's i aquella llum tenia prou força per mantenir-lo viu i aferrat al futur immediat amb una mínima il·lusió. Ara ja no queda res, només la misèria crua de la realitat, la solitud de la tornada, aquesta grisor infecta que ho transforma tot en un immens femer on caminar esdevé impossible, on no es pot fer un pas sense ensorrar-se un pam més en la merda.

El Puma de la Meseta l'ha esgarrapat bé. Li hauria agradat pensar el contrari i veure com les cròniques podien explicar allò de les derrotes èpiques, del gladiador que ho té tot en contra i que ho dona tot, que lluita fins al final i que es queda a un bri de la victòria, que la pot tocar amb la punta dels dits, però que se li escapa per un sospir. Sí, seria un consol amarar-se d'aquella glòria èpica dels bons perdedors que quasi arriben a ser guanyadors, que explica l'aventura dels que han lluitat amb tanta passió que sempre tindran la porta oberta per tornar-hi, per intentar un nou assalt als palaus vetats amb les possibilitats intactes per aconseguir-ho i l'esperança del públic fent-li costat com a premi al seu esforç.

Ell no. Ell ha sortit arrossegant-se com un cuc per la porta falsa, lluny dels clarins heroics, més aviat arrebossat de misèria i queda clar que no tindrà gaires més oportunitats de trucar a cap porta. Ho sap bé, massa bé i no pot fer res per canviar-ho. Tampoc no sap si voldria fer-ho, en cas de poder. Hi ha moments en la vida de la gent en què tot es conjura en contra i, sense ni voler-ho ni saber-ho, es traça una línia que és impossible de travessar per més que s'intenti, una frontera que no es pot superar per anar amunt. I aleshores només queda un camí, el fons del pou, baixar, enfonsar-te cada dia una mica més, anar veient com et cobreixes de fang sense cap corda, per petita que sigui, que t'ajudi a salvar-te.

Sí, aquest combat és la ratlla que no es podia travessar, el punt sense retorn. A partir d'aquí, ho sap del cert, tot seran més misèries i molts més problemes. No s'enganya ni s'ha enganyat mai, sempre ha estat un boxejador discret però amb unes quantes possibilitats per endavant, ara, des de l'altre costat de la porta que acaba de traspasar sense voler-ho, només hi ha lloc per a les desferres, per amaran-se de derrota, per les restes de sèrie, pels saldos sense valor ni noves oportunitats.

El que no s'espera és que la baixada als inferns comenci tan aviat. Just asseure's al vestidor i repenjar el cap damunt els guants, flairant encara la suor del seu rival, veu entrar el seu entrenador. A cada costat, com si fos una peculiar escorta privada, hi porta una noia. Totes dues van marcant corbes, però, tot i anar pintades i vestides de festa, tenen un punt *polígoner* tan evident que no el podrien amagar encara que volguessin. Una rossa de pot i l'altra negra atzabeja, també de pot. D'una única llambregada li recorden les protagonistes d'una sarsuela que la seva mare escoltava sovint, «una morena i una rubia, hijas del pueblo de Madrid» i, encara que no sigui ni el mo-

ment ni el lloc, no pot evitar que li surti un somriure minúscul i carregat d'amargor i de resignació.

—Hòstia, Romero!

—Hòstia què? —replica ell amb la darrera engruna de ràbia que li queda al fons de l'ànima.

—Hòstia tot! Què collons acabes de fer? Per si no ho saps, t'he dedicat hores, dies, setmanes, mesos, he deixat de fer moltes coses importants per entrenar-te, per convertir-me en el teu guia, per marcar-te el camí, per mirar de posar-te en forma, per aconseguir que estiguessis preparat per a un combat important com el d'avui i tu, tu t'ho passes tot pel folre dels collons, et portes com un inútil, et deixes caure a la lona i ho fots tot a la merda.

I sense esperar cap resposta per part del boxejador, comença a cridar com una bèstia furibunda.

—Tot a la merda! Tot, tot a la merda! Ho has fotut tot a la merda sense contemplacions i sense pensar en res ni en ningú! Tota la feina de mesos a prendre pel cul en uns quants minuts! El nen s'atabala, s'acolloneix, veu que li va tot gran i no es veu capaç de fotre-li un jec de mastegots al cony del Puma aquest. I què? Acaba com un autèntic campió? No. Acaba com una nineta d'aparador, li fallen els collons i el senyor, en lloc de plantar cara acaba de morros a la lona! Sí, seré campió, em deies mentre entrenaves. Seré campió! Hòstia, campió de la polla en vinagre, campió dels cagats de merda, això és el que ets tu. Un puto campió de la puta merda! Una puta merda de campió ets tu!

L'Eduardo se'l mira amb cara de demanar silenci abans no sigui massa tard, però ell segueix amb el seu monòleg, a la seva, cridant i gesticulant com una fera sense cap mena de control.

—Doncs saps què? Jo tinc altres coses a fer que perdre temps i diners amb un fracassat com tu. A partir d'ara t'entrenarà ta puta mare. I el pitjor del cas, el que més ràbia em fot és que vaig creure cegament en tu. Tothom em deia que perdia el temps, que eres, ets i seràs sempre autèntica carn de canó, i fins i tot em van dir que apostés que el campió et fotria una cara com un mapa de la puta *meseta* dels collons, però jo vaig dir no, jo em vaig negar a fer-ho. Jo vaig pensar «no, el Romero no em farà mai una cosa així», no em putejarà de la pitjor manera que es pot putejar un amic, però el cabró del Romero, com si jo no li hagués ensenyat res, com si jo fos un zero a l'esquerra, es deixa fotre una pegada i tot se'n va a la merda en tres minuts! Sí collons, en tres minuts tot a la reputíssima merda!

I ell, mentrestant, es manté assegut al banc, s'ho empassa tot sense replicar, el sent cridar però quasi que ni se l'escolta, es queda quiet, sense obrir la boca, sense respondre, i es pregunta de manera retòrica «què cony m'ha ensenyat a mi aquest imbècil?».

Ara bé, l'entrenador no en té prou, no s'atura, no afluixa i segueix esbravant la seva mala llet. És una màquina de barrinar. Continua gesticulant de manera desaforada i, de tant en tant, gira la vista i es mira les dues noies que l'acompanyen i que l'observen amb cara d'estar veient un autèntic capo de les pel·lícules de mafiosos. Un home amb poder, amb caràcter, amb decisió, un home de cap a peus, capaç de plantar cara a l'adversitat i totalment capacitat per manar passi el que passi al seu voltant. Un líder, vaja.

—Sí, collons, podia haver apostat a favor del puto Puma, fer cas a la gent que m'assegurava que et fotria una cara nova en deu minuts. Podia fer-ho i no ho vaig fer perquè confiava en tu. I tu ho fots tot a cagar. He perdut tots els diners i

el que encara em dol més, ara en lloc de ser l'entrenador d'un campió seré l'entrenador d'un fracassat, d'una tifa merdosa, d'un...

No pot arribar a acabar la frase. L'Eduardo es posa dret i, sense ni mirar-se'l, li clava un mastegot al mig de la cara que, desconcert a banda, l'envia a terra a plom, com un gran sac de patates.

Les dues dames del polígon se sorprenen, s'espanten, xisclen quasi a la vegada, fan un pas enrere i posen cara de no saber si s'han d'acotxar a ajudar-lo o si han de marxar d'allí cametes ajudeu-me enfilades al capdamunt dels seus vertiginosos tacons d'aguilla abans no rebin elles també.

Quan es recupera de la sorpresa, s'aixeca i es posa en guàrdia, a punt de replicar, però es passa la mà per la cara i la veu plena de sang. El nas li raja com una font i li amara la camisa blau cel, convertint-la en un llac de color vermell fosc. Això el frena d'anar endavant, però, així i tot, encara manté la posició d'atac.

L'Eduardo li llença una mirada directa i plena de fúria que sembla portar implícit un advertiment seriós. Sembla que li digui, «va, vine, intenta-ho, fill de puta, acosta't i prova de tornar-me-la. Va, intenta-ho, fes-me feliç, cony, no em fallis ara, alegra'm la nit».

Tot i la barreja de vergonya i de ràbia que li ennuvola els ulls, veu clarament l'amenaça, valora les seves possibilitats, arriba a la conclusió que, si ho intenta, té totes les de perdre, es torna a eixugar el nas i opta per girar cua i marxar, seguit a poca distància per les dues noies que semblen respirar alleugerides pel fet de poder sortir ràpidament d'allí, d'aquell vestidor que put tant a suor i a fracàs que ni els seus perfums de supermercat poden emmascarar amb un mínim d'eficàcia.

L'EDAT ÉS EL QUE CREUS QUE ÉS, ETS TAN VELL COM CREUS QUE ETS

S'ha passat tot el cap de setmana tancat a casa sense sortir. La bossa de perdedor no és gran cosa però ara mateix tampoc la necessita per a res. Al rebost hi té prou material per anar posant en pràctica una cuina bàsica de subsistència, una cuina senzilla i eficaç que li permeti aguantar uns quants dies sense tenir l'obligació de sortir al carrer i anar a comprar. No vol veure ningú, no vol parlar amb ningú i, de totes maneres no té gaire gana i, és ben estrany, tampoc no té gens de set. En un altre moment de la seva vida només arribar a casa hauria començat a obrir cerveses o a rebentar les ampolles de licor del moble bar i aquesta vegada no ho ha fet. Només una copa de Mascaró quan es va estirar al sofà la matinada del divendres, després del combat, utilitzada quasi com una mena d'elixir bucal, per empassar-se l'amargor de la sang seca, i res més.

Només aigua fresca, un parell d'ampolles d'*aquarius* i suc de taronja de pot amb aquell gust de medecina que tant li agrada.

Per anar bé hauria d'estar borratxo, autocompadint-se d'ell mateix i vomitant bilis de manera real i figurada. Per contra, sura en una mena de llac dens que el manté aïllat de la realitat sense que això vulgui dir que no és conscient de l'univers que l'envolta, del que ha passat i, sobretot i encara més

important, del que li començarà a passar a partir d'ara, quan surti d'aquesta bombolla d'ostracisme que sap que no podrà aguantar gaires dies més.

És una idea molt suada, però diuen que poc abans de morir et passen els episodis més importants de la vida per davant dels ulls. Ell, en certa manera, ja és mort, ha mort en plena joventut i potser per això mateix, només per aconseguir fer bo el tòpic, li desfila la vida pels morros i ell se la mira amb ulls sorpresos, com si fos una antiga pel·lícula de vídeo, amb imperfeccions, talls, ombres, ratllades, cicatrius, sotrac i canvis de llum sobtats.

«Seré campió del món», repetia i repetia quan era petit, enlluernat per aquelles pel·lícules americanes en blanc i negre que parlaven de llegendes, d'herois quotidians i desconeguts, de miserables sense sort ni cap futur que aconseguien obrir-se pas de l'única manera que la vida els ho permetia fer, amb la força, a cops de puny i que, contra tot pronòstic arribaven a trepitjar amb seguretat el cim del món. I a la vida real també molts noms, noms sonors i poderosos, noms a grapats, una llista llarga, molt llarga que posava de manifest que el repte, tot i que difícil i esquerp, no devia ser excessivament complicat d'assolir si hi podia arribar tanta gent i amb tantes diferències personals. Jack Dempsey, Ray «Sugar» Leonard, Joe Frazier, Jack La Motta, George Foreman, Joe Louis, Rocky Marciano, Jack Johnson, Myke Tyson, Larry Holmes i el més gran de tots, l'autèntic rei del món, el rei de tots els mons, reals i imaginats, el gran Muhammad Ali.

Clar que aleshores no es va preocupar de pensar, valorar i analitzar amb més cura que tots aquests herois poderosos eren americans i molts d'ells negres i que la història global de la boxa no havia reservat cap lloc a Olimp ni als espanyols

ni, per descomptat, als catalans. Sí que se'n podien trobar de famosos com José Legrá, Pedro Carrasco, Perico Fernández, Poli Díaz, Paulino Uzcudun o José Manuel Ibar «Urtain», però cap que s'hagués convertit en un heroi d'abast mundial com passava amb els altres. Sí, potser aquest punt en concret ja l'hauria d'haver portat d'entrada a valorar una mica millor el camí que tenia al davant, a pensar que per més amunt que arribés es quedaria sempre molt lluny dels més grans. Però es va enlluernar per les aparences externes i no ho va tenir gens en compte. I com que el seu pare tenia el cap encara més verd que ell mateix, en lloc de fer-lo desistir, de presentar-li tots els contres d'una opció com aquella, no va fer altra cosa que esperar-lo. El portava a veure vetllades de boxa i fins i tot li va regalar un val per anar al gimnàs, cosa que, sigui dit de passada, va ser també el detall que va acabar de donar el passaport definitiu al seu matrimoni que, més enllà d'aquest fet concret i de l'interès pels combats de boxa, ja trontollava força des de feia temps.

Quan el pare li va dir a la seva mare que s'havia decidit pel tema del gimnàs, que volia que el nen acabés fent boxa professional, ella es va empenyar com una tigressa, va passar a l'atac i se li va llençar directament als ulls sense cap concessió, sense cap pietat. Va burxar on més mal provocava i a fe de Déu que no es pot negar que coneixia a la perfecció els punts on la seva acció puntual podia arribar a resultar totalment eficaç, brutal i demolidora. Li va abocar a boca de canó que era un inútil, que per culpa seva estaven condemnats a viure en un barri de merda, un pis de merda, a menjar merda, a viure com una merda i a tenir un passat, un present i, sobretot, un futur d'autèntica i absoluta merda i que encara tenia els collons de voler que el seu fill es dediqués a la boxa, com si no n'hi hagués prou amb un fracassat com ell a la família.

I entre merdes, retrets i més merdes, li va anar repetint que era un inútil, que no sabia fer res, que un marit com ell no li desitjava ni a la seva pitjor enemiga, que era una desferra de la societat incapaç de treballar, incapaç de fer res bé, incapaç de fer una sola cosa bona més enllà de jaure al sofà com un autèntic porc i de beure durant tot el dia com una esponja.

I ell, mentrestant, seia al sofà, si fa o no fa com ara, amb la mirada lleugerament perduda, com si estigués al cine veient una pel·lícula i sense fer res més que esperar l'evolució i el desenllaç dels esdeveniments. Havia viscut altres batusses dialèctiques entre els seus pares i en això, veus, també s'assemblava una mica al seu. No era dels que estaven acostumats a liderar, a tenir iniciativa, a prendre decisions arriscades, a mirar de tirar endavant desafiant les adversitats del camí, més aviat era dels que esperaven, dels de veure-les passar, dels que es quedaven com un espectador de cinema, deixant que les coses succeïssin a l'interior de la pantalla sense cap necessitat ni obligació d'intervenir-hi. Ja es trobaria els resultats quan arribessin, quan caiguessin pel seu propi pes, sense forçar-los.

Sí, s'ho mirava tot com si fos una d'aquelles pel·lícules de sessió doble de diumenge a la tarda, *Maciste el invencible* o *La venganza de los bárbaros* però sense moresc fregit, crispetes o ulleres de xocolata per acompanyar i amb un argument més feridorament proper, més conegut, potser menys trepidant, però molt més colpidor i que tampoc li generava la necessitat d'haver d'intervenir. Escoltar, mirar i prou.

Ho recorda bé, com si acabés de passar fa uns minuts. La discussió havia arribat molt més lluny que mai abans, només quedava saber el final, si el pare acceptaria sense dir res aquella terrorífica i inacabable tempesta d'insults i de retrets

arrencats dels fons de l'ànima castigada de la mare o si decidiria defensar-se i respondre d'alguna manera o altra.

No va ser necessari esperar gaire temps.

Sí, sí que es va defensar.

Sí, sí que va respondre.

Quasi sense ni bellugar-se del lloc que ocupava, li va clavar una bufetada amb tota la seva força, una d'aquelles que es disparen sense mirar, sabent amb tota seguretat que encertaran de ple el seu objectiu, de les que porten tatuada tota la ràbia acumulada de mesos, l'amargor de les fites mai aconseguides i una eternitat d'anys de ressentiment furiós i no satisfet. A la mare, que no s'ho esperava, li va canviar la cara. En una mil·lèsima de segon va passar de la ira a la sorpresa i d'aquesta al desconcert absolut. I en l'aspecte més físic, va perdre l'equilibri, va anar caient sense possibilitats d'agafar-se enlloc, va anar a petar contra el cantó de la taula i es va fer un aparatós trau al front que va començar a rajar sang com si fos un rierol.

Des d'aquell moment tot va canviar. La sorpresa i el desconcert inicials es van transformar de cop en por, en una por sòlida, inqüestionable, perenne i visceral i van desaparèixer per sempre més les protestes i els retrets fets en veu alta. Des d'aleshores, l'actitud de la mare va ser mansueta, dòcil i submissa. Es mirava el seu marit amb una barreja de temor i d'odi contingut i el seu fill amb un punt de pena tintada de tristesa. Es van acabar els insults, les opinions contràries i les protestes. El nen, quan acabava l'escola, va començar a anar, sense cap oposició per part d'ella, tres dies per setmana a un gimnàs especialitzat en boxa.

Això també ho recorda amb una nitidesa diàfana i geladora. Al mig d'un carrer estret i fosc, que feia olor de pixum, de pobresa i de brossa podrida i on la llum del sol es difuminava

amb dificultat i penúries entre les peces de roba estesa i amb prou feines aconseguia filtrar-se i arribar a tocar la superfície de les llambordes humides, un cartell desballestat i força descolorit donava la benvinguda als visitants ocasionals i anunciava sense embuts totes les meravelles que podia arribar a oferir el local a tots aquells que hi entressin. «Gimnasio Peña. Boxeo y preparación física intensiva. Te convertiremos en un campeón». I a sota, unes lletres una mica més petites i mig despintades acabaven d'arrodonir tota la informació necessària. «Olegario Peña, campeón de España del peso wélter».

Va entrar, a poc a poc, sense tenir massa clar on anava en realitat i, sobretot, què hi anava a fer exactament. El seu pare ho havia concertat tot per telèfon i no es va molestar ni a acompanyar-lo el primer dia. Amb totes les prevencions del món, va pujar un tram d'escapes brut, molt brut i només il·luminat dèbilment amb la tremolosa llum groguenca que sortia d'una bombeta de 40 watts penjada en un racó del replà superior. Es va aturar, s'ho va pensar dues i tres vegades fins que, finalment es va decidir. Quan va empènyer la porta li va arribar a l'instant una bafarada potent i espessa, tan sòlida que es podia arribar a tallar amb un ganivet, una barreja densa de suor, de desinfectant i d'aire viciat que per poc no el fa vomitar allí mateix.

Es va quedar plantat a la porta, fins que els seus ulls es van acostumar a veure que hi havia una llum dèbil que dibuixava una penombra profunda i estranya, plena d'ombres difuminades i en constant moviment. Va veure que a l'interior hi havia poca gent, va fer una mirada general i, quasi d'esma, es va acostar a un home que seia en un racó, que s'ho mirava tot com si fos un espectador privilegiat i, desafiant la tònica general, era l'únic que no s'estava movent. Mastegava alguna cosa

amb moviments exagerats, pujant i baixant la mandíbula com si fos un rumiant i, mentrestant, anava picant amb el peu dret a terra com si portés el ritme d'una música inexistent.

—Bon dia, soc... —va començar a dir de manera tímida.

—Ja sé qui ets i també sé què vols, el que ja no tinc clar és què estàs disposat a donar-me per aconseguir-ho.

—No tinc diners. El meu pare... jo... —balbucejava, agafat per sorpresa i sense acabar d'articular cap pensament lògic ni respondre alguna cosa coherent en referència al cost de les mensualitats.

—No parlo en absolut de diners, noi. Què vols fer?

—Vull boxejar.

—I on vols arribar?

Per un moment va dubtar, però de manera quasi inconscient, se li va creuar la imatge del gran Ali, exultant, triomfador, saltant i aixecant els braços al mig de ring, movent-se entre desenes de flaixos i embolcallat per la cridòria de milers de persones enfervorides que corejaven el seu nom. No va necessitar pensar res més, ho va tenir clar al moment.

—Vull ser campió de món! —va dir quasi d'una tirada.

Cinc paraules pronunciades potser en un moment d'eufòria excessiva i descontrolada que van arribar al seu destinatari i que, a partir d'aquell moment, li van canviar la vida sense que n'arribés a ser mai del tot conscient.

L'home va deixar de picar a terra, va deixar de mastegar, es va aixecar de la cadira, el va guiar fins a arribar als vestidors i li va donar uns pantalons curts, unes sabatilles d'esport velles i una samarreta sense mànigues.

—Segueix-me!

Va anar caminant a pas lent fins que es va plantar a la paret del fons del local i amb el dit li va assenyalar un cartell

pintat amb lletres negres que havien regalimat pintura en forma de petites llàgrimes que ocupaven la part inferior. Encara el recorda. Hi deia: «Sin educación no hay futuro».

Al costat n'hi havia un altre de característiques semblants al primer: «Sin humildad no hay disciplina». I encara n'hi va mostrar un tercer: «Sin disciplina siempre reina la anarquía».

—No ho oblidis mai. —Va fer una pausa i se'l va mirar.—
Mai!

Somriu i comprova que li va fer cas, que tot i amb els anys que han passat, no ho ha oblidat mai. *Educación, humildad y disciplina*.

I després, sense avisar-lo, per sorpresa i a traïció, li va clavar un cop de puny a la boca de l'estómac, just al triangle tou i desprotegit que deixen les costelles flotants. Un cop de puny brutal que el va fer doblegar de dolor i emetre un lament opac. Quan es va recuperar i es va poder tornar a posar dret, es va trobar l'home mirant-se'l amb un insultant somriure burleta.

—Primera lliçó d'avui, noi —li va dir amb un to solemne a la veu—. Viu amb els sentits sempre atents. Si perds de vista la realitat, la realitat et passarà per sobre i et pot arribar a destruir.

De cop i volta, s'aixeca del sofà i decideix que ja en té prou de rebolcar-se entre els excrements de la seva pròpia misèria, que no es pot passar la vida compadint-se de les desgràcies que li passen i que si caus, t'has de saber aixecar, encara que sigui a quatre grapes i bavejant com un gripau, però es tracta d'aconseguir que el que vingui, sigui bo o dolent, que com a mínim t'agafi dret i mirant-ho cara a cara amb orgull i sense lamentacions. Ara la gent ja no es posa de genolls ni per resar.

Mira el calendari. És dilluns i potser serà bo que in-

tenti recuperar una mica les rutines habituals d'abans del combat, que tracti d'apaivagar com sigui aquesta sensació de derrota que li prem les espatlles, li dificulta els moviments i li enterboleix els pensaments. Potser si és capaç d'ocupar el temps lliure, aconseguirà que aquesta sensació de pesantor a l'ànima es vagi difuminant de mica en mica.

Agafa la bossa, les claus de la moto i decideix tornar al gimnàs. Després del que va passar al final del combat no sap si és prudent fer-ho, però ell no és dels que s'acoquinen, que peti per on vulgui i que *salga el sol por Antequera*, tal com deia el cabró del seu pare. Al cap i a la fi, ja no hi té res a perdre i, com a mínim, si es belluga i es cansa prou potser aconseguirà anar rebaixant la mossegada del monstre interior, assossegarlo, reduir-li la intensitat de la veu i deixar d'escoltar aquella cantarella constant que li recorda la vergonya de la derrota i la covardia innecessària dels seus fets.

Aparca a la porta, en paral·lel damunt de la vorera, entre els escocells de dos arbres mig morts i s'atura. Tot ha canviat molt des de la primera vegada que hi va entrar. El gimnàs s'ha traslladat de barri. El d'ara és molt menys popular, més net, més agradable. Les instal·lacions també són totalment noves. Ha diversificat força els objectius i tot és més modern, menys ròneg, molt més adaptat als temps actuals. Només hi ha tres coses que es mantenen com abans, invariables i que encara li regalen aquell valuós sentiment de pertinença, de formar part d'alguna cosa més elevada, de sentir-se com a casa. El nom, el gimnàs encara es diu Gimnasio Peña, els cartells de motivació, tot i que ara en lloc de ser un cop de brotxa maldestre contra la pintura de la paret, són impressions digitals a color i, és clar, la presència perenne del campió d'Espanya del pes wèlter, el gran Olegario Peña, amb molts més

anys, convertit quasi en un avi venerable i rondinaire, però que encara s'asseu cada dia del món, sense fallar mai, en una cadira de fusta i vímet, perquè diu que les cadires modernes de plàstic li atrofien els glutis i que contempla tota l'activitat del gimnàs encara que ja no n'arribi a entendre el 90% de les coses que passen al seu voltant. Kick-boxing, fitness, body pump, aikido, body combat, kendo, krav magà. I per més que el seu fill, l'Oleguer, que s'estimaria més que es quedés a casa i que no hi anés a fer res, intenti explicar-li que els temps canvien, ell segueix dient que donar puntades de peu quan es boxeja és de covards i de maricons, que no hi ha honor possible en lluitar donant puntades de peu als altres. Els homes es miren als ulls, es colpegen i proven d'evitar els cops dels seus rivals. Res més. Escuts, cascs, fustes, manyoples i pals només són mariconades per amagar la covardia i, tot i que ja ha perdut el control directe de quasi tot i que no li agrada tenir el gimnàs ple de dones que llueixen les tetes i de marietes que es dutxen amb colònia i que semblen putes barates, encara és seu. Encara que el seu fill sigui el gerent ell, encara n'és l'amo, el legítim propietari i no vol deixar ni d'anar-hi ni de tenir la darrera paraula en tot. Sempre diu que el dia que no hi vagi és que s'haurà mort, encara que anar-hi el faci posar de mala llet i que pensi que ara allò ja sembla més una casa de barrets de luxe que un autèntic gimnàs d'homes com Déu mana que volen boxejar.

De fet, abans del canvi, l'Olegario s'hi va posar molt fort i va dir que no permetria ni anar al local nou ni posar un sol maó ni fer cap canvi si no es complia una condició inexcusable, poder salvar una petita part del nou local que es mantindria com sempre, o molt semblant a com va ser sempre.

Saluda la Vanessa, la noia de recepció i entra directament a la sala.

—Un bon combat! —li diu un dels que fa kick-boxing.

Cuida't de les teves coses, fill de puta, pensa ell, esbufegant en silenci, però sense respondre.

Abans d'entrar al vestidor es creua la mirada amb la de l'Olegario, que li dedica un lleuger moviment de cap carregat de retrets i d'advertiments, però també d'una certa calidesa quasi familiar, com es faria amb un fill que torna a casa després d'haver comès una equivocació greu.

—Viu sempre amb els sentits atents, collons! —remuga en veu baixa—. Què t'he dit sempre, Romero? Viu sempre amb els sentits atents! Quan no s'està atent, sempre acabes rebent, hòstia!

Ell li respon aixecant les celles i sense cap intenció d'aturar-se, però el vell, fent una cosa que no havia fet mai, el crida pel seu nom abans no pugui entrar al vestidor.

—Romero, vine amb mi al despatx.

Allí hi ha el seu fill, amb el nas encara molt inflat i remenant un grapat de papers. Aixeca el cap i se'l mira amb odi, però abans que pugui obrir la boca i dir res, l'Olegario el talla i li deixa anar un prec que sembla més aviat una ordre inexcusable que s'ha de complir sense posar-hi pegues i al moment.

—Ens pots deixar sols?

L'Oleguer fa un gest de protesta, com si no estigués d'acord amb el que li diuen i volgués replicar, però el seu pare ho repeteix, apujant una mica més el to de veu i marcant les síl·labes. Tot un advertiment dels que no es poden discutir.

—Ens pots deixar sols?

I mentre l'Oleguer digereix la sorpresa, s'empassa la ràbia, es mira l'escena traient foc pels queixals i abandona l'habitació en silenci, però remugant en veu baixa, ell asse-

nyala una de les cadires amb un cop de cap enèrgic i que tampoc no admet cap mena d'intent de rèplica.

—Seu!

Li dirigeix una ullada amb aire de retret i ell s'asseu a la que acaba de deixar lliure el seu fill a l'altre costat de la taula. Enretira tots els papers amb un braç i se'l mira directament als ulls.

—Qui ets?

I només troba una mirada plena de desconcert que el porta a repetir la pregunta apujant el volum de la veu i la intensitat del to.

—Qui ets, collons? Com et dius?

—Eduardo Romero... Eduardo Romero Peñalver —respon de correguda, sense respirar, com si aquesta pregunta directa li acabés de fer el mestre d'una classe de primària.

—Recordes el dia que vas arribar al gimnàs?

Sí, recorda perfectament aquell dia. Recorda les escales fosques, la bombeta fent pampallugues, l'olor acre i penetrant de la sala i la barreja de por, tímidesa i esperança que li feia bategar el cor a mil per hora. No ho podria oblidar mai encara que volgués.

No diu res però fa un moviment afirmatiu amb el cap.

—I recordes que quan entraves, abans que els teus ulls es poguessin acostumar del tot a la llum que hi havia a la sala, et van arribar un grapat de sons que potser aleshores no coneixies?

Sí també ho recorda sense problemes. En aquell moment no va ser capaç d'aïllar-los ni d'identificar-los, però amb el pas dels mesos es van arribar a convertir en familiars, en la banda sonora de totes i cadascuna de les seves jornades d'entrenament fins que va arribar a identificar-los com si els portés

gravats a foc a l'ànima. El rebot trepidant, intens i frenètic dels *puching balls*, els esbufecs apagats dels boxejadors cansats, els cops sords i secs contra els sacs que es queixaven a la seva manera fent grinyolar les cadenes que els mantenien aferrats al sostre, el ritme constant dels que saltaven a la corda, alternant els peus o amb tots dos junts. Aquell dia no sabia què era res. Ara, si coneixia personalment la persona que saltava, podia saber fins i tot si ho feia amb el peu dret o amb l'esquerra. Sí, ho recorda, però també sap que, per desgràcia, fa molt temps, massa temps de tot allò. Ha plogut massa i la vida ha canviat molt i quasi sempre a pitjor. Aleshores tenia totes les esperances intactes, ara ja quasi es pot dir que les ha perdut totes.

—Què em vas dir, Romero?

Però ell ja ha fugit lluny i segueix aferrat a la força poderosa dels records d'aquell moment, a la fortor de suor barrejada amb lleixiu i Zotal, a la combinació perillosa i incitadora de pors mal contingudes, d'esperances mal administrades i de somnis mal gestionats, a tocar el passat mentre s'espera que arribi un futur molt diferent.

—Què em vas dir, Romero? —pregunta amb més força.

La repetició de la pregunta el fa tornar de nou a la realitat, a la mirada penetrant de l'Olegario que l'observa sense apartar-se ni un segon d'ell.

—Que volia ser campió del món —diu en veu baixa, quasi com si li fes por repetir aquell llunyà i ja impossible somni infantil.

—I? —Es troba amb la mirada escrutadora del vell.

—I què?

—Has arribat a ser campió del món?

—No.

—I en saps el motiu?

S'encongeix d'espatlles en un gest que vol reflectir un cert abandó, quasi pura indiferència pel que li pregunta.

—Per no mantenir-te sempre atent, collons, Romero. Per no mantenir-te sempre atent.

—Era superior a mi, no vaig poder fer res per evitar-ho —es disculpa en to quasi de súplica.

—No em refereixo al combat d'aquest cap de setmana, Romero, em refereixo a la vida. Tu, per més que t'ho han dit i t'ho han repetit sempre, no has estat gens atent a la vida i la vida t'ha acabat passant per damunt.

Mou el cap d'un costat a l'altre, s'encongeix d'espatlles, com si volgués indicar que ja és massa tard, que ja no hi ha res a fer, que tot resulta inevitable, que no hi ha cap possibilitat d'arreglar-ho per més que es vulgui intentar.

—No t'ha quedat res de tot el que t'he repetit durant aquests anys? Un gimnàs és molt més que un lloc on entrenar-se. La boxa és un taller on fabricar cossos i, sobretot, ànimes. Aquí hi ha persones, no màquines. Entrar en un gimnàs vol dir agafar una disciplina interior, allunyar-se dels perills del carrer, separar-se de les famílies verinoses, tenir un objectiu marcat a la vida. El gimnàs és una mena de santuari, un lloc sagrat i amic, un lloc fidel que t'evita les temptacions i els pecats, un monestir pur, una màquina perfecta i constant d'entrenar músculs i esperits i tu, Romero, anaves molt bé fins que un dia et vas torçar. —Es posa les mans al cap.— Et juro, Romero, que vaig treballar força per redreçar-te, per fer que la teva ànima tornés al camí, que tornés al gimnàs amb totes les conseqüències. Sí, venies, entrenaves, però el teu cervell volava sempre molt lluny, massa lluny d'aquí. Sí. Entrenaves, però no estaves atent a la vida, Romero. I la vida no perdona, t'ha passat per damunt i t'ha guanyat aquest assalt.

S'encongeix d'espatlles, indicant que tot li és igual, que ja s'ha perdut tot el que s'havia de perdre, que ja sap que la vida li ha guanyat l'assalt, que també sap que la vida li ha guanyat el combat, que els sermons resulten inútils i que, si ha de dir la veritat, més aviat li rellisquen i l'incomoden.

—Reacciona, collons, Romero! Has perdut un assalt, important, és cert, però encara et queda combat per endavant i si ets capaç de reaccionar com cal, encara pots arribar a la victòria.

—Encara puc ser campió del món, això vols dir? —li replica amb una barreja d'irritació, de ràbia, d'ironia, d'amaror i de pena.

—No, campió del món potser ja no ho podràs ser, però si t'hi poses amb ganes potser podries tancar la teva carrera amb dignitat i sent campió d'Espanya.

—Campió d'Espanya? —repeteix rient amb incredulitat.

—Sí, hòstia! No em vulguis fer passar per un vell boig que no ho soc pas. Encara hi toco i sé perfectament el que em dic. Campió d'Espanya. Pots ser campió d'Espanya. Entrenar-te a fons, sense excuses ni manies, dos combats, potser tres, guanyar-los tots amb seguretat i sense ni mitges tintes, ni errades ni vacil·lacions i la possibilitat de competir pel cinturó seria teva. —S'atura un moment, reflexiona en silenci i continua—: I qui sap, si ho fessis molt bé i prou de pressa, potser fins i tot podries arribar a ser campió d'Europa.

Respon amb una mena de somriure-ganyota que indica qualsevol cosa menys que consideri ni de lluny que allò que està escoltant pugui arribar a ser una proposta real i mínimament viable.

—Collons, Romero, creu-me! —insisteix l'Olegario Peña—. Quan t'he enganyat jo?

La veritat és que el vell Peña mai l'ha enganyat. És sec i força rude, però, a la seva manera, s'ha mostrat sempre atent i afectuós amb ell i sí, és dels pocs que en aquesta vida de merda que arrossega pot dir que no l'ha enganyat mai.

Se'l mira amb uns ulls una mica perduts i carregats d'interrogants.

—Encara que ara no t'ho creguis, tot és molt més simple del que sembla a simple vista. T'entrenes fort i amb ganes, esperem uns mesos i demanem la revenja al Morenés. T'hi poses de debò i el guanyes sense ambigüitats i, si pot ser per KO només començar el combat, molt millor. D'aquesta manera recuperes el prestigi perdut i fas que tothom oblidi la derrota, ja saps que la memòria del públic és més aviat feble i poc constant i quan hi ha un bon espectacle, no veuen res més. Després, concertem un combat amb algun dels aspirants al títol que s'hi avingui i que sigui assequible. Tornes a guanyar i si hi ha un altre KO pel mig, doncs, collonut. I, si tot va bé, al quart o fins i tot potser al tercer combat ja podem demanar enfrontar-nos a l'aspirant més ben situat. I si guanyes, a pel campió sense escales.

—Vist així, tal com ho presentes tu, sembla fins i tot senzill —replica amb un somriure una mica forçat.

—És que és senzill, collons! Tens molta experiència, una llarga trajectòria i encara conserves intacta una part del teu potencial. Si entrenes dur, et serà fàcil, molt fàcil, però has d'entrenar com mai ho has fet i deixar-t'hi la pell cada dia sense defallir i sense abandonar.

Se'l torna a mirar i, potser sense ser-ne conscient del tot, els seus ulls han recuperat una part d'aquella lluïssor infantil, aquella que tenia quan tot encara estava per fer i el món s'havia de descobrir i superar cada dia.

—Però hi ha un problema.

—Quin problema?

—No tinc entrenador. L'Oleguer no t'ha dit res?

—No cal que em digui res. Ja li he vist la cara i us conec massa bé a tots dos per imaginar-me com va anar la cosa i no equivocar-me de gaire. El meu fill és un imbècil que es pensa que omplint el gimnàs de ties ensenyant les tetes, de *pijos* marcant abdominals i de púrria amb calés i ganes de gastar-los sense mesura, arribarà a fer alguna cosa interessant a la vida. El que encara no entenc és com és que et vas deixar entabanar i vas permetre que t'entrenés ell.

—Em va dir que junts arribaríem molt lluny.

—No em vinguis amb hòsties, ja ho vas veure dissabte a la nit el lluny que heu arribat tots dos junts —replica amb un punt d'amargor a la veu—. Només et volia utilitzar de propaganda. Sou dos estúpids, ell no sap entrenar, ni a un campió ni a un gos de carrer i tu, tu no saps treballar, ni saps viure ni saps fer res de res si no vas lligat en curt.

—Ja veig que em tens en molt bon concepte.

—El que et mereixes. Sempre has tingut a l'abast de la mà la possibilitat de poder fer grans coses i ho has fotut tot barranc avall. I per acabar-ho de fer rodó, només faltava que t'ajuntessis amb l'inútil del meu fill.

—Tampoc no tenia gaires més opcions.

—Sempre hi ha opcions, Romero. Sempre hi ha opcions. Només s'han de saber buscar i trobar i tu, quan t'encegues, no ets capaç de trobar ni un bou davant dels teus nassos.

—És igual, ara no val la pena remenar la merda. El tema és que no tinc entrenador.

—No pateixis per això.

—Ah, no? Et sembla un detall sense importància? Supo-

sant que volgués acceptar aquesta idea esbojarrada teva, tampoc no la podria fer sense entrenador. O potser m'entrenaràs tu? —pregunta sabent del cert que el vell Peña fa molts anys que no vol entrenar ningú.

—Ja hi pots pujar de peus, noi. És clar que sí, una cosa així no me la perdria per res del món —replica fregant-se les mans i rient per sota el nas—. El puto Romero, campió d'Espanya. Collons, i tant que no! No m'ho perdria per res del món!